

Sílvia Pérez Cruz viatja de nou fins al fons de les emocions a Peralada

La cantant de Palafrugell converteix el segon concert d'Oral_Abisal al Festival Perelada en una travessia íntima entre l'amor, el dolor i l'esperança

Hi ha viatges que no necessiten carreteres ni equipatge. N'hi ha prou amb una veu, uns quants instruments i les ganes de deixar-se portar. En el segon dels seus concerts al Festival Perelada, Sílvia Pérez Cruz va tornar a convertir el Mirador del Castell en el punt de partida d'una travessia íntima i profunda, un recorregut construït amb les cançons d'Oral_Abisal i altres peces que l'han acompanyat al llarg de la seva trajectòria. El concert va començar amb l'artista sola a l'escenari i la veu obrint el camí. A partir de Hierbabuena i La sed, la palafrugellenca va proposar un trànsit des de la proximitat de la paraula fins als territoris més profunds de l'emoció. L'entrada gradual dels músics va anar eixamplant aquell espai amb unes cordes que no es limitaven a acompanyar-la, sinó que dialogaven amb ella. La primera part del viatge va transitar per la terra, la memòria i els afectes. Pastores, Moreno o Ben poca cosa tens van mostrar la capacitat de la cantant per convertir allò íntim en una experiència compartida. Pérez Cruz s'acosta sovint a les músiques d'arrel sense transformar-les en ornaments exòtics: les escolta, les habita i les incorpora a un llenguatge propi. Un dels moments més propers va arribar quan va cantar *É triste viver sem seu amor* amb la seva filla Lola, en una escena de complicitat i transmissió que va escurçar la distància entre l'escenari i el públic. Després, el concert va abandonar progressivament la superfície i es va endinsar en la part més abissal. La boira, les veus corals i les textures més denses van acompanyar peces com *Chundwa*, *Mar muerto*, *Líquido* o *Todo se quema*. La cantant va mirar de cara el dolor, les migracions, la fragilitat i les ferides del present. La recta final, amb *Capitana*, *Mechita* i *Gallo rojo, gallo negro*, va iniciar el retorn cap a la superfície. El bis amb *Mañana*, a partir d'un poema d'Ana María Moix, va deixar oberta una escletxa cap al futur. Sílvia Pérez Cruz va conduir el públic en un viatge de la superfície cap a les profunditats. Un descens íntim pels afectes i les pèrdues. Quan va emergir de nou, res no semblava haver canviat del tot, però alguna cosa havia quedat remoguda.

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/cultura/2026/07/31/silvia-perez-cruz-viatja-fons-emocions-peralada-132987560.html>